

S B O R N Í K

D E S E T

N E O F I C I Á L N Í C H

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

1 9 7 3

Úvod:

Tento sborník obsahuje práce 10 autorů, kteří tvořili po dva roky volně sdruženou literární skupinu při časopisu téhož jména. Jelikož naše úsilí (vpravdě pro českou literaturu významné a osvěžující) nebylo oceněno oficiálními kruhy, přistupujeme sami k vydání tohoto sborníku.

Snad si při čtení jmen autorů i prací samotných vzpomenete na minulé "zlaté" časy na našem gymnáziu.

Věřím, že mnozí ze zde publikovaných přátel prorazí a že budou i nadále tvořit jádro našeho průkopnického časopisu DRU.

P O E Z I E

JAROMÍR KREJČÍ

18. 1. 1954

SETRÁSÁNÍ ŽLUTÝCH DOPISŮ

Opřela se velká noha
do míst
kde si píšu s oblohou
a protože měla zablácené boty
jílem je celé umazala
a seškrabovala plátek za plátkem
svou vlhkou kadeří.

Jak holubi,
když střelcům došel prach.

* * *

Veteráne z nábřeží Rhony
máš chochol trochu nakřivo
a naše vrásky
činelem a stuhou
navlékly si plány evropských měst
na okraj noci

O čem snil Napoleon i de Gaulle
sis odnesl v pásku od mundúru
do bordelů Lyonu
l' Etat c'est moi.

F A N T A Z I E

1 2 3 4 5 6

Básníkům prý z rukou

teče víno

ale není bílé

ani červené

tiše perlí

7 8 9 10

Křehké poháry jsou příliš úzké

a z dubových hrnců rychle vyteče

11 12

z kořisti svých pokladů

si stelou za kurníkem

13

a za stínem s nedělní vyzáží

zůstala jen kupka porcelánu

0... 0... 0...

ONDŘEJ FIBICH

27. 1. 1954

R Á J

Které zemi dáváme nejsladší jména?
Sbírám ovoce a procházím se sadem
Na konci je brána maličko otevřená
a za ní jablon s hedem

Koruna je tak jablky obsypána
že se sklání jako spící pták
do kapes si cpu jablíčka planá
a vyhazují do oblak

Had se však ukryl do koruny
na ústech cítím trpký tón
utíkám loukou a za mnou šumí
očesaný a smutný strom

ET VIVOS . . .

(za Tondu Fleka)

Tam kde je hlas
ještě hlasem,
te si půjčujeme
Ale kde zbývá ticho,
už nezaplatíme

Neboť pro mrtvé
je smrt málo
a živé přesahuje

P I C A S S O V I

Hliněná dýmka
hřbety oblačných stád
a věčně bude sadař
svůj džbán milovat
Do něj tvář ukryje
když poledne modří zaútočí
Juane, José, Marie !
hlava se mi točí
Teď Pablo padl's do trávy
slunce, tvář a širák
chtěl bys věčně ležet uprostřed své
zahrady
a nikdy neumírat

PAVEL KOLÁŘ

9. 2. 1954

R Ů Ž O V Ý H O D I N Á Ř

Od studní
třpytnými kruhy
- cestami
hedvábné botky
a palce chladila
rosa
setřásla se vůně
večerů
dívkám do vlasů
bylo to jak posečený slunovrat
pak mlha
a ohně kolem břehů
nebeské rybníky
hvězda se na tak malém kousku
země
zrcadlila několikrát
přiznání šeptaly malé lístky
posečené slunovraty
to vše růžový hodinář
pak
třpytné kruhy
cesty
od studní

. . .

Chtěl bych tě jednou potkat
abych ti mohl věnovat stéblo trávy
abys zesmutněla
chtěl bych přinutit vítr
aby s jemným čeřením poslouchal tvé
nálady
a vypravoval mi o nich
při ranním probouzení
a o polednách
vím
že tvé srdce ti plave ve vlasech
a vzpomínky
hledí ti z očí
a přesto chtěl bych tě hladit
tak dlouho
až bych se tě zmocnil do
posledního kyvu
protože tě nemohu potkávat
každý den
vím ale
že až tě potkám budu se snažit
co nejdříve zapomenout
a třeba se ti i vyhnu
abych nemusel být každý den
smutný
a to stéblo si budu házet
proti větru dokud ho neztratím...

MARTIN PATŘIČNÝ

31. 1. 1955

NÁLADA PODZIMU

Už usínají louky
na větvích večerů
jež dosahují do tvých galaxií
posílám svůj malý ráj.

Slunce odchází tam, kde je ráno.
Proč ho nikdy nevidíme ?!
Na pólu balancuje na špičce řek.

Přijď po hraně noci a dne
směj se těm, kdo tě marně hledají
a ví, že nenajdou

z hromady pláče -
- ticho polámaných hraček se chvěje
místo nich si tvé rty našly lásku.

Jsi teď jen ty a brozny chudých vín
na prasklých světlých rtech.
Snící věž kostela blyští ve hvězdách.

K Ř Í D L A

Všechno to krásné na mých dnech
vyryl už nožík do hladkých kůr buku
a pěnicí vodou ve vřídlech
ti po paměti hladím ruku

—

Ulehnout na oblaku!
Letět na křídlech!

—

Touha je dnes už jen jedna
zmizí, když si z vlasů spleteš cop
a pohár lásky nevypiješ do dna
pak zůstávám prázdný jak vymláčený snop.

—

Poručit rose: "Krop!"
A zrcadlit jak studna

EVA CHALOUPKOVÁ

23. 6. 1955

HODINA TĚSTA

Nech vůni kytkám
tobé patří rum
řek včera jeden starej cikán
a umřel
kdosi prohodil že všechno je jinak
a druhej si to zapsal do sešitu
mezi věty klasiků
nálet ne blbý řve špinavej kluk
na koloběžce
a večer: váš občanský průkaz prosím
na silnici někdo ležel a když vykrvácel
saniťák na něj ukázal prstem:
dobrovolnej dárce krve,
řek a atmosféra pro hodinu těsta
byla hotová

. . .

Pokřtěni mlhou
bloudíme křikem racků
my
věční tuláci léta
obouváme boty
a tráva poslední don Quijote světa
- bláhová - chce spasit velkoměsto

Podzim se na nás dívá
z hrnečku od medu

PETR PROUZA

Ž E N I T B A

Jak pero zvykne si
když psát vám s bolestí musí
bolest ta však neskonale krásná je
jak pláč a zvlhlé oči - vy znáte
složím křídla - ožením se
na věky zamčená ponesu je v kufru

VYPUŠTĚNÉ RYBNÍKY

Jak já čtu v knize,
tak havrani čtou na dnech rybníků,
které lidé vypustili
a ryby vychytali -
smutná dna rybníků
povídají havranům o lidech -
je to hrozné svědectví -
neboť bylo raků a ryb
a už jich není.

PETR KLÍMA

27. 9. 1955

R Á N O

(ale neskutečné)

Louka se probouzí
ranní rosou nejčistších duší
brodím se čerstvou trávou
sám bez těla
jen duch Jsoucna provází
hladový bekot ovcí
mokrý boty

Nasládlá vůně světla
Nesmrtelná
v nenasytných plicích

. . .

Křupavá vůně cukru
Studeného rána
Poslední šlépěje -
včerejší
Usnuly pod příkrovem
Bílého vzpomínání
Na ono podivné
Pod žlutými diviznami
V předdveří
Usínající kapličky
Na prsty
Stydlivých stromů
S posledními prstýnky
Barevných snů
Co vyprávěly
O vavříncových vlaštovkách
Jenž odlétly
Zanechávající
Zbytky svého pláče
Na ranních stéblech
Odpolední lásky
Zpocením sekáči stínali hlavičky
Odkvetlým dnům
Uvězněných v dvojotočném ciferníku.

B L U E S

JAN BÍLÝ
10. 12. 1954

S P L E E N

Na krbu stojí
smutně sklenka čistá
ve který byl
před chvilkou gin
v duši mi zbylo
ještě kousek místa
a tak si pouštím
svítiplyn

Hvězdy mi na stůl
oknem sem svítí
sklenka něco šeptá
všude padá prach
hořká chuť jenom
zbyla z toho pití
smutek se vkradl
po špičkách

B L U E S

Sednul si motýl
na mucholapku
čímž přilepil si
svý tělo na lep
a já jsem zmáčkl patnáctou
klapku
a zahrál jsem mu
blues

Umřel ten motýl
poté co vlekl
křídla svý v lepu
slzu mám v oku
kdybych měl klobouk
tak bych ho smekl
takhle mu můžu
zahrát jen blues

P R Ó Z A

MICHAL DITRICH

19. 11. 1953

S E N O M N Ě

Z modré tmy se pomalu a rozplyzle vynořují obrysy jakési velké budovy. Rychle se přibližují, vidím vše obrovským rybím okem vousatého fotografa. Dům má velká obdélníková okna, zející prázdnotou. Nahoru nemohu dohlédnout. Vím však, že budova nemá střechu. Je čerstvě neomítnutá. Ze spár mezi cihlami po krůpějích stéká krev a vsakuje se do písčité země. Z výšky sjíždí po venkovní straně zdi zednický výtah, plný halasících dělníků v zavápněných kombinézách. Když podlážka dosedne na zem, zabílení plešouni se odkutálí do temna. Se strachem se postavím na plošinu výtahu a zatáhnou za provaz. Když míjím lesklá okna, z každého zavane příšerný chlad a pach studeného jídla. Nevím, jak dlouho stoupám, ale když již začínám mít hlad, vyjíždím na plochu střechu. Z výtahu si беру těžký, pravděpodobně plný kýbl a obušek. Připojuje se ke mně muž v černé uniformě a placaté čepici, který je od této chvíle mým spojencem. Vede mě na druhou stranu střechy. Když se otočil, vidím, že má přes záda automatickou pušku, jaké se nyní často používají ve Vietnamu. Na vzdáleném okraji střechy na nás čekají jacísi muži.

Cítím, že se k nám budou chovat nepřátelsky. Když přicházíme blíže, poznávám v některých zavápněné dělníky, kteří již odešli. V rukou mají pušky, je vidět i kulomet. Můj průvodce mi kyne, abychom je obešli. Nemusíme se obávat.

Stoupáme po travnatých pahrbcích. Dole pod námi se rozprostírá temná modř nekonečna. Abychom nezabloudili, motáme se neustále kolem jediné pochromované kolejnice. Chrčivě supíme - cesta je obtížná. Kamera podvědomí nás zabírá zepředu. Jdu poněkud napřed, můj černý společník se chvílemi ztrácí v mlze. Náhle po koleji přijíždí stará tramvaj a z ní vyskakují fasádníci - nepřátelé. Střílejí. Jsme zasaženi, ale jdeme dál. Taktně žádám černého, aby mi opatřil pušku. Ledově se usměje a střílí mi jednoho tlouštíka s autem. V tu chvíli přibíhá na scénu plešatý muž. Je jasné, že nám chce pomoci. Rozhazuje však jenom bezmocně rukama. Zvedám samopal a střílím. Muž vrávorá a padá. Nepřátelé - fasádníci se diví, proč jsem to udělal. Mají při tom oči jako lodní okénka. Otvírám ústa a říkám - (celý sen je němý) - něco v tom smyslu, že jim tím přece ušetřím práci. Pak se na sebe již jen mile usmíváme. Do morku kostí mi proniká nesmírný chlad. Je cítit vápnem a studeným mlékem.

V noci z 9. na 10. června 1972
v Malých Chrástanech

TOMÁŠ HOZA

25. 7. 1954

SCHIZOFRENIE

/ Rád bych popsal to, co jsem viděl,
když jsem zrovna jaksi nebyl /

Břitva se zařízla do holeně a maso bylo možno tvarovat. (Nový život v křivulích a zkumavkách).

A bílé pláště se míhaly, pochormované sterilní náčiní se kutálelo jako hrášek po červenobílých kostkách. Ostré světlo, které svou bělostí dusilo sítnici, se ztlumilo a jen šero a ohromný vesmír zůstaly. Pumpa tiše čvachtala jak těžké holínky v bahně. A nad tím vším

řezaly nebe světlomety jak nože, letadla plná zkázy dutě duněla a letci nechali pozdravovat své nejbližší. Několik obrázků s černým flórem v rohu, zelená přilba na hrobě. A kdesi ve skrytu

místo srdce pumpa, kyslíkové nádrže, maska, oči těžce prohlédly šerem. Na stříbrném podnose dlouhá černá lesklá kulka.

Bílé pláště se vlnily, cvaky cvak, peany
stahují tepny, pinzety, platina zalévá
rozdrcenou pánevní kost

a letci se
ve střemhlavém letu loučí se vším, co měli rádi
a rána se ztrácela pod obratnými stehy.
Pumpa přestala pracovat. Světlo pohaslo, vozík
odjížděl, vědomí se vracelo

a velitel letky
se otočil.

Uviděl daleko pod sebou malá blikající
světélka, to matky zašívaly díry na kolenou,
sehnuty pod lampami, které jím ukrajovaly zrak.
A velitel vzpomínal - malé dětské kalhoty,
se šlemi, hračky, písek,

a z veliké dálky
se ozvalo "no tak, vzbud se, přece nemůžeš
celou noc ležet v příkopě"
"..hele, koukej, dyť je úplně namol, nech ho
bějt, pudeme dál...."